

ἀπαστράπτοντας.) Κράτησε καὶ τὰς ἐπιστολάς μου. Σὲ συγχωρῶ ὑπ' ἓνα ὄρον. Ἐδμόνδε—ὅθ' ἔλθῃ ἐδῶ μία γυναῖκα—θέλω νὰ μὴ τὴν δεχθῇς.

ΕΔΜ. Εἶσαι τρελλή.

ΕΒΕΛ. (Τρέμουσα κατὰ τὴν φωνὴν καὶ ὁ σῶμα.) Μὴ τὴν δεχθῇς... Βλέπεις... δὲν ἤξεύρω... εἰς μόνην τὴν σκέψιν ὅτι ἐδῶ... ποῦ ἔμεινα ἐγώ... μπορεῖ... μὲ μίαν ἄλλην... τρέμω. Κι' ἐπειτα κούτταξ' δὲν τὴν γνωρίζω... τὴν γυναῖκα ἐκείνην... δὲν τὴν ξέρω, ἀλήθεια; καὶ ὅμως τὴν μισῶ. Ἄκου, Ἐδμόνδε, σὲ παρακαλῶ. ἐγκαταλείπω ἔλας τὰς προτέρας μὲ ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ δός μου τοῦλάχιστον μίαν ικανοποίησιν. (Μὲ ἀγρίαν ἐκφρασιν.) Ἄφ' ἧς με μόνην μ' ἐκείνην τὴν γυναῖκα!... (Ἀσθμαίνουσα.) Μὴ φοβεῖται—βλέπεις—σοῦ ὑπὸ χομαὶ ὅτι δὲν ὅθ' τὴν πειράξω—βλέπεις—σοῦ τ' ὀρκίζομαι... ἀλλ' ἄφ' ἧς με μόνην μ' ἐκείνην! Σοῦ λέγω... δὲν ξέρω... τὴν μισῶ... (Πλησιάζουσα εἰς αὐτόν.) Σὲ παρακαλῶ.

ΕΔΜ. Σοῦ ἀρέσουν αἱ σκηναί; Ἐμέ, ὅχι. Ἄφ' ἧς με.

ΕΒΕΛ. (Μὲ ἀπαίσιον μειδίαμα.) Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις; Λοιπὸν νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν μου δὲν θέλεις, νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰς ἐπιστολάς μου δὲν θέλεις, νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνην τὴν γυναῖκα δὲν θέλεις... Ἀλλὰ πῆς μου... λοιπὸν δὲν με φοβεῖσαι διόλου;

ΕΔΜ. (Ἐκπληκτος, στρεφόμενος.) Τί; Ἀλλὰ ξεύρεις πῶς με τρομάζεις ἀληθινὰ μ' αὐτὴν τὴν ὄψιν; Ἀχ, ἄχ, ἄχ! ὁ ἄγγελός μου! Ἡ μικροῦλα μου καὶ ἡσυχὴ κορασιά... (Μὲ ἀγρίαν ἐρωνείαν ἀντιστοιχίᾳ.) Τὴν βλέπετε!;

ΕΒΕΛ. (Τρομερά, σχεδὸν μεγαλοπρεπῆς.) Κορασιά... ἤμουν. Τώρα δὲν εἶμαι πλέον. Σὺ μ' ἔκαμες γυναῖκα. Κούτταξου!...

ΕΔΜ. (Εἰρωνικῶς.) Ἀλλὰ δός μου λοιπὸν ἓνα καθρέπτην!...

ΕΒΕΛ. Ἄ! Θεέ μου! Ἐδμόνδε... χάνω τὸ λογιζόν... Ἐννοῶ ὅτι δὲν καταλαμβάνω τί κάνω... Ἰὴν ἔλθῃ ἐδῶ ἐκείνη ἡ γυναῖκα, ἐγώ... Ἄκου, Ἐδμόνδε... παρ' ὅλον ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔκαμες... δὲν ξέρω... ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη... δὲν οἶδω νὰ σὲ βλάψω... δὲν θέλω, ἐννοεῖς; Ἄκουσε μίαν συμβουλὴν μου... φῦγε ἀπὸ ἐδῶ... φῦγε... σὲ παρακαλῶ γιὰ τὸ καλὸν σου... φῦγε...

ΕΔΜ. (Κουρασμένος.) Ἐστὶ νὰ φύγῃς, γιατί εἶναι ὦρα!

ΕΒΕΛ. (Ἰννης.) Ἄ! θέλεις νὰ μὲ ξεφορτωθῇς. (Καταβύβουσα τελευταίαν προσπάθειαν ὅπως κρατηθῇ. Πλησιάζει πρὸς αὐτὸν σχεδὸν συρομένη. Μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.) Καλὰ. Ἐγκατάλειψε ἐκείνην τὴν γυναῖκα κι' ἐγὼ φεύγω.

ΕΔΜ. (Καὶ ἐκεῖνος μκνιῶδης.) Δὲν ἐγκαταλείπω τίποτε.

ΕΒΕΛ. (Μὲ ἀπειλητικὴν παράκλησιν.) Τοῦλάχιστον γιὰ σήμερα. Σήμερα! Ζητῶ μονάχα γιὰ σήμερα.

ΕΔΜ. Δὲν ἐσουνεῖθα νὰ δέχωμαι διαταγὰς.

ΕΒΕΛ. (Μὲ ὕφος θλιβερόν.) Ἄλλ' ἐγὼ δὲν διατάζω: παρακαλῶ!

ΕΔΜ. (Κινῶν αὐτήν. Μὲ τεταμένον τὸν δείκτην, ὀρμητικώτατος.) Ὅχι καὶ ἀπάλι. Ὅχι. Φύγε!

ΕΒΕΛ. (Ἐκρηγνυομένη, μὲ μεγάλην ἐνεργητικότητα.) Ἄ! Τίποτε λοιπὸν; Ὡστε μὲ περιφρονεῖς, παίζεις μ' ἐμέ; Λοιπὸν μὲ τὰς παρακλήσεις μου καὶ τὰς ἀπειλάς μου... γελᾷς; Λοιπὸν μὲ διώχνεις τώρα γιὰ ν' ἀπολαύσῃς μίαν ὥραν εὐδαιμονίας μὲ μίαν ἄλλην—ἐπιφυλασσόμενος νὰ κάμῃς καὶ εἰς αὐτὴν ὅταν κουρασθῇς ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ ἔκαμες, ὅτι τώρα μοῦ κάμνεις καὶ νὰ τὴν διώξῃς καὶ αὐτήν, ὅπως ἐμὲ σήμερα... Λοιπὸν μὲ θεωρεῖς σὰν ἓνα παιγνίδι... Σήμερα εἶναι καινούριο, εἶναι καλὸ... τὸ κρατεῖς... αὐριο δὲν σοῦ ἀρέσει πλέον... καὶ τὸ πετᾷς... Λοιπὸν γιὰ σὲ αἱ γυναικες εἶναι παιγνίδια, εἶναι κοῦκλες;...

ΕΔΜ. (Ἐντρομος.) Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμῃς;

ΕΒΕΛ. (Ἰννης μὲ ἐν πῆδημα εὐρίσκεται εἰς τὸ παραπέτασμα, ἀρπάζει μάχαιραν κρεμασμένην εἰς τὸν τοῖχον καὶ μετὰ στιγμὴν τινα ἀγρίως πάλης μὲ τὸν Ἐδμόνδον ὅστις προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ὄπλον καὶ ἀπελπιστικῶς φωνάζει: Βοήθεια! τοῦ τὴν ἐπιπηγνύει τρεῖς φορές εἰς τὸ στήθος λέγουσα:) Λοιπὸν... μάθε ὅτι καὶ ἡ κοῦκλα σκοτώνουν! (Κατόπιν ὁρᾷ εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἀνοίγει ἀμέσως καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἀπελπισ κραυγάζει.) Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ ἰδῇτε! Μὲ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐσχότωσα!

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Κ. Καίροφύλα.)

★ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ★

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Εσταυρωμένα τὰ χέρια ὁ Παῦλος ἐκαμάρωνε μὲ μίαν προσήλωσιν, γεμίστην θαυμασμόν, τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου, ποῦ εἶχε φιλοτεχνήσει ἄλλοτε εἰς τὰ νεανικά του χρό-

νια καὶ τὸ ὁποῖον ἔμελλε τὴν ἐπομένην νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν διγωνισμόν κάποιας καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως.

Πόσῃ φιλαυτίαν ἔβλεπε νὰ λάμπῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἀντικρύζοντας τὸ ἀριστούργημά του ποῦ θὰ τοῦ ξάνοιγε ἓνα κόσμον θριάμβων αὐρίων, ἓνα δρόμον ἀγνωστον ἕως τώρα, πανένδοξον, σπαρμένον ἀπὸ δαφνοῦλλα ποῦ θὰ τὸν ἔραρινεν ὁλος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡσθάνετο ἐντὸς τοῦ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πόνου ποῦ τὸν ἐνέπνευσε καὶ τὴν παρέσυρε εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀθανασίας νὰ ἐκχειλίσῃ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ μίαν δικαίαν υπερηφάνειαν διὰ τὸ πλάσμα του, ἀνάμικτον μὲ κάποιον μυστηριώδες γόητρον. Θέλει νὰ κάθεται ἐκεῖ ὥρες ὀλόκληρες ἐκστατικῶς καὶ ἄφωνος, βυθισμένος εἰς ἓνα εἶδος νάρκης γλυκυτάτης, νὰ τὸ περιβάλλῃ μὲ βλέμμα ἀχόρταγον, θαρρεῖς πῶς κάποιον χέρι ἄορατον τὸν κρατεῖ ἐκεῖ καρφωμένον, μαγευμένον ἀπὸ τὴν ποίησιν καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς καλλονῆς ποῦ ἐπλημμύριζε τριγύρω.

Μέσα εἰς τὸ φωτοπερίγραμμα τοῦ ἐσκόρπα ἡ πορφύρα τῆς δύσεως μ' ἓνα γαρνίρισμα μενεξεδένιων χρωμάτων, κι' ἀγκάλαζεν ὁλόθερμα τὴν ἀσύλληπτες ζωγραφίαν τοῦ ἔπερνε ἀνάλαφρα τὸ δημιουργὸν χέρι τοῦ καλλιτέγνου, ἡ «Σιδύλλα» τοῦ ἐξεχώριζεν ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα ἔργα του. Ἐφαίνεται ὡς μία παντοδύναμος ἔμπνευσις, μεγαλοπρεπής, κυρίαρχος, βυσσινίσσα τρανὴ μέσα στῆς τέχνης τὸν ναόν. Ἐξέφραζε κατὰ τι τὸ φανταστικόν ἢ θεὰ τῆς, τὸ αἰθεροποιήτον, λὲς καὶ ἦτον ἑτοιμὴ πρὸς πέταγμα ψηλὰ ἐκεῖ στὸ ἄπειρον, σὲ κόσμους ἄλλους — εἰς τὴν χώραν τῶν ἡμιθέων! Ἐμαρτύρει ὅλον τὸν ἀγῶνα τὸν εἰλικρινῆ, τὸν μέγαν ἀγῶνα ἐνὸς ἐργάτου τῆς τέχνης τῆς ἀληθινῆς.

Ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην ὀθόνην παρίστανε τὴν ἀρχαίαν Ῥωμαίαν προφητιδα, ἐξηπλωμένην ἀναπαυτικὰ ἐπὶ μαρμαρίνου θόκου — στολισμένου ἀπὸ χιλιεῶδες λεπτοκεντήματα, βυθιζομένων, τίς οἶδε, εἰς ποῖον χαριτωμένον ὄνειρον, καὶ κλίνουσιν μὲ χάριν παρθένας τ' ἀγγελόμορφον κεφάλι τῆς ἐπάνω στὸ λευκὸ τῆς χέρι π' ἀκουμβούσε σὲ κάποιον μικρὸν τραπεζάκι, ἐνῶ τὰ κρινοδόχτυλά τῆς ἐπαίζαν ἀφηρημένα μὲ τὴν ἀφροδαντέλλαν τῆς γάλας, τοῦ ἀπλώνετο σὰν πέπλο νυφικὸ στὴν μεταξένια κόμην τῆς, κι' ἐφιλοῦσε δειλὰ τὰ μεγάλα θεῖνά τῆς μάτια, ποῦ σὲ προσέβλεπαν χαϊδευτικὰ μὲ μίαν ἰδιαιτέραν μελαγχολικὴν ἡδυπάθειαν, μαζὺ μ' ἓνα ἀπαλὸ γλυκύτατο φῶς — ὥσαν τὸ λυκόφως τῶν ὥραιων δειλινῶν.

Ἄφηνεν ὁ Παῦλος τὸ βλέμμα του νὰ πλανᾶται ἐκθαμβὸν εἰς τὸ μαγικὸν λαμπύρισμα τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐζωντάνευαν ἓνα τέτοιο φωτεινὸν ἰνδαλμα μπροστά του, γεμάτον ἀπὸ μίαν ποιητικὴν θερμὴν, ποῦ ἐφάνταζε τόσον καιρὸν εἰς τὸν νοῦν του.

Καὶ ὅμως μέσα σὲ κείνην τὴν πλημμυραν τῆς ἀρμονίας, γύρω εἰς τὴν ὑπέροχον ὠραιότητα τοῦ ἐβασίλευεν σ' ὅλο τὸ κομψὸ του δωμάτιον, ἐὰν ἐπρόσχε κανεὶς τὴν «παρετήρει» ἑξαφνα καθεὶα βαθειὰ κατήφειαν, μίαν ἑκφρασιν ἀνίας χυμένην γύρω στὸ ποῶσῳπόν του, θὰ διέβλεπε καθαρὰ μέσα εἰς τὸ περίλυπον βλέμμα του ἓνα ὠκεανὸν ἀπέραντον σκέψεων, ποῦ ἐχάανε τὸ ἀπὸ πολλοὺ ὁ λογισμὸς του. Λησμονημένος ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν μοναξιά του, ξαναγύριζε σιγὰ - σιγὰ πάλιν τὸν νοῦν του στὰ μακρινὰ του χρόνια, προσπαθοῦσε ν' ἀνερυνήσῃ ἐπίμονα ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος — ἱστορίαν ὀνειρόβρεφτην, γεμάτην πάθος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμετριάσθη καθόλου ἀπὸ τότε, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐμεγάλωνε καὶ τὸν πλημμυροῦσεν ἀπὸ ἔρωτα ἀπὸ πάντα.

Διὰ μιᾶς ἐπέρασεν ἐμπρός του ὁλάκερη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἀσύγκριτος, ὅλες ἡ ἀλησμόνητες ἡμέρες τῆς ζωῆς του — ὅταν γερμένη ἡ Λίνα σ' ἓνα διδανάκι τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς τοῦ ὀρκίζετο μὲ δάκρυα, πίστιν, λατρεῖαν, μέχρι θανάτου! Πόσον ζωντανὰ ἐμείνανε ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν του· ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονήσῃ. Ἐκεῖνος δίπλα τῆς λιποθυμισμένος ἀπὸ τὴν γοητείαν τῶν ματιῶν τῆς «εἰς τὰ ὁποῖα πόσαι ψυχὰὶ νὰ ἐπνίγησαν, νομίζουσαι ὅτι ἐπιπνόν εἰς τὸν οὐρανόν» τὴν ἤκουε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα φορτώνοντας τὴν καρδιά του μὲ λόγια κενὰ, ἀστόχαστα, λόγια γεμάτα γυναικίαν ὑποκρισίαν! Καὶ ἓνα δεῖλι φθινοπωρινό, ἀνάμεσα στὸ μωσχόβλημα τῶν γιανισμῶν καὶ στὴς λατάνιας ποῦ ἐστόλιζαν μὲ πράσινες γιολάντες τὸ καλαμένιον κιόσκι, ἀντίκρου καὶ ὁ Παῦλος μὲ τὸν χρωστήρα στὸ χέρι καὶ κυττάζοντάς τιν, ἐτράβαγε ἑξαλλος ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἀγάπην καὶ ἀπαράμιλλας, τὴν ὁποίαν με πόσῃ χαρὰν εἶδεν ὕστερον ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαράλακτὴν μ' Ἐκείνην!

Μέσα εἰς τὸ βασίλειμα τῆς ἡμέρας καὶ στ' ἀπελπιστικὸν κρότημα τοῦ ἀρχίζαν ἔξω τὰ νυχτοπούλια γύρω εἰς τοὺς φράχτας τῶν κυπαρίσσω, οἱ ὁποῖοι περιστοιχίζαν τὸν ἀντικρινὸν πύργον, ἡ «Σιδύλλα» εἶχε προσλάβει τώρα μίαν ὅψιν ἀλλοιωτικὴν, τρομακτικὴν, γεμάτην φρίκην! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ δειλινῶ ἐκείνου ἀνωρόθῃ ἤδη ὡς ἀπαίσιον φάσμα ἐνώπιόν του, κι' ὅλα τριγύρω του εἶχον θεᾶν πένθιμον, σιωπηλὴν, θεᾶν θανάτου!

Κάποια ξαφνικὴ ἐνθουσιασμοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν φαντασίαν του καὶ ἐξάναψε ὅλην τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν ἀνέκφραστον ἀηδίαν τῆς ψυχῆς του, ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη! Πόσον εὐρήθη ἡπατημένος τώρα, πόσον ἄλλαξαν τὰ πράγματα ἀπὸ τότε. Τί ἀταίριαστον ποῦ ἔβλεπεν τὸ χιμαίρικόν παρελθὸν πρὸς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τοῦ παρόντος! Ποιὸς δὲ ἐπίστευε ποτὲ πῶς οἱ ὄρκοι ἐκεῖνοι καὶ τὰ δάκρυα θὰ ἦσαν τόσον δόλια, ξένα στ' ἀληθινὸν αἰσθημὰ του. Στρέφει καὶ παρατηρεῖ τὸ ἔργον του μὲ μάτια ἀφῆρημένα καὶ πῶς, σὰν βλακωμένα καὶ τοῦ φαίνεται ψυχρόν, ἀγνώριστον. Ὅλη ἡ προτέρη τὸ ἀφθαστος καὶ τελειωτικὴ ἁρμονία τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων, τοῦ ἐφάνετο ἤδη ἀκανόνιστη, ἀχαρῆ. Νομίζει ὅτι τὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ πλανητικὰ ἄλλοτε — τὰ ὀνειρεμένα του μάτια, τὸν προσέβλεπαν τώρα μ' ἓνα ὕψος προσποιημένον, περιγελαστικόν. Μία λύπη ἀπλετος γεμίζει πέρα-πέρα τὰ στήθη του καὶ νοιώθει σὰν κάποια μυστικὴ εἰρωνεία νὰ σχίζει τὰ σπλάχνα του!

Ὡ! Πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἐχάανετο ἡ ἀπατηλὴ ἐκείνη εἰκὼν ἀπὸ τὰ μάτια του, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἐθυσίασεν ὅλο τὸ σφρίγος κι' ὅλην τὴν λαχτάραν τῆς καρδιάς του...

Κι' ὅταν τὴν ἐπομένην μέρα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, τὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, ἡ ἐπιτροπὴ κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Σιδύλλας» ἀνεκήρυττε νικητὴν τὸν ζωγράφον τῆς, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐσείετο ἀπὸ τ' ἀτέλειωτα χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπυψηλίας, ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε ἐπίμονα ν' ἀποφύγῃ ὅλων τὰ βλέμματα συμαζωμένους σὲ κάποιαν ἄκρην.

Μυχίχ συγκίνησις γοργὰ ἐτάραξε τὴν ψυχὴν του, αἶμα ἀκουσε νὰ καλοῦν τ' ὄνομά του, τὸ δὲ ἔδαφος νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ πόδια του, ἐνῶ τὰ νεανικά του στήθη ἐφούσκωναν ἀπὸ συχνὸν ἀναστεναγμόν. Τὸ πρόσῳπόν του ἔγινε μονομιάς κατάχλωμον, μαρμαμένον σὰν τὸ κομμένο λουλουδί! Ἐξαφνα ἀναπετάχθηκε σὰν ἀλασασμένος ἀπὸ τὴν θέσιν του, καὶ πρὸς στιγμὴν τοῦ ἦλθε νὰ ὀρμήσῃ μπροστά εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ποῦ ἐπερίμενε νὰ τὸν στεφανώσῃ, ν' ἀρπάξῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ τὸ σκορπίσῃ σὲ χίλια κομμάτια καὶ νὰ φωνάξῃ μ' ὅλην τὴν δυνάμιν του:

— Εἶναι ντροπὴ ἐὰν ἐβραβεύσατε αὐτὸ τὸ ἔργον! Εἶναι τιποτένιο, ἀνέξιο νὰ ἐπαινεθῇ ἀφ' οὗ ἔχει ἓνα τέτοιο μοντέλλο! Προσέχετε, εἶναι ἀποτυχία ἀληθινή, ὁλοφάνερη...

Ἀλλὰ πάλιν σύνεκρατήθη κατώρωσε μετὰ κόπου νὰ πνίγῃ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ὀρμὴν του. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἔφυγε σιγὰ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανένας, ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὰς παρειάς του ἐκύλισε ἓνα δάκρυ χονδρό, μαζὺ μ' ἓνα πικρὸ χαμῆγελο στὰ τρέμοντα χεῖλιά του - μαρτυροῦντα ὅλο τὸ κρυφὸ παράπονον ποῦ ἐφώλιαζεν ἐντὸς του!...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

